

ספר לקוטי יושר דברי אמת

לקוטים על התורה, נ"ך, ואגדות הש"ס

שחיבר "איש אלקים קדוש בוצינא קדישא נר ישראל המפורסם המנוח

מוהר"ר משולם פיינזיס זלה"ה מ"מ מזבריזא"

(לשון ספר סודו של שבת ח"ב דרוש ג' פ"א אות ג')

מחבר ספר יושר דברי אמת, שהוא שלשה קונטרסים בדרך מוסר וחסידות,

שקבל מרבו הרה"ק רד"ב ממעזריטש ותלמידיו הקדושים זי"ע

הלקוטים הללו נדפסו לראשונה במונקאטש תרס"ה,

משולבים בתוך ספר יושר דברי אמת, ונשמטו ברוב מהדורות החדשות

ומצורף אליו

קונטרס נזירות שמשון

פנינים יקרים על התורה, נ"ך, ואגדות הש"ס

"הנאמרים מפי קדוש עליון, הרב הצדיק המפורסם כקש"מ

מוהר"ר שמשון מאוזיראן

בן לאותו צדיק איש אלקים וכו' מוהר"ר משלם פייבוש וצוקללה"ה מזבריזא"

(נוסח השער דפוס מונקאטש)

נדפס לראשונה במונקאטש תרס"ה (ובדפוס צילום - נ"י תשל"ד)

כנספת לספר יושר דברי אמת ונשמט בכל המהדורות החדשות

יוצא לאור

לכבוד שמחת הבר מצוה של נכדם

הב' אהרן אריה הכהן כ"ץ נ"י

י"ג טבת תשס"ג לפ"ק

ברוקלין, נוא יארק

קונטרס נזירת שמשון

רק החוטם ואז מציא חף לעולם וק"ל:
במדרש רבה אם בחוקותי חלבו חוקים
 שחקקתי על היל"ר חזר הקצ"ה
 היל"ר נקרא לזן דכתיב ואלה לב האזן
 תר והחזרה נקראה שכי לוחות חכמים.
 האזן השמור את האזן וידוע דכתיב
 ושכנתם לזכך ואם אין לו צן לא יפטר
 אלא ודברת ר"ל צעלוק צס וי"ל שזה
 מרמז סתמא [שבת קמ"א] נוטל אדם את
 צנו והאזן צידו לכאורה ה' הידיעה קשה
 אלא ר"ל נוטל אדם את צנו והאזן ר"ל
 החזרה צידו ללמוד עמו לרמז אס אין
 לו צן והאזן צידו של עלמא, וא"ת כבר
 עמלתי בחזרה וכעת אלא לשוק להיזת
 מעורב צין הצריות לז"א אס חששה כך
 אז ומעלילין חרומה טמאה עם הטמורה
 ועם החולין ר"ל כי צהחלה אדם לומר
 שלא לשמה והיה הכן חולין, ואח"כ כשלווד
 לשמה זהו כן, חרומה טמורה, והשחלה
 כשיחלה צקה צפלה הסתמה אז לרקת
 הליק לא יזכה, ח"א ומעלילין חרומה

טמאה ר"ל נוטלים ממנו כל עמל שטמול
 עד השתא, וא"ת חזי כולי האי שחקקתי
 הש"ת על עזירת חטא שיעלל צי לז"א
 ר"א חף מעלין ר"ל היל"ר וקיישחו מעלין
 את המדומע צלחוד ומאה ר"ל אס יעשה
 עזירה אחת יגדור לו עזירות רבות ע"י
 רמ"א פ' חלא ע"פ ולא יראה כך ערות
 דבר אסז ומאחר"ך ומחלל דובנה דברי
 אלו וידוע ש"ס ללמוד לשמה ולא להחללות
 ל"א ונרמז חו"ק [דברים כ"ב] לא י"ה
 כלי גבר ר"ל מעשה גבר שדרכו להחללות
 לא יחבשה ע"ל אש"ה זו חורה שכלומר
 [שם ל"ג] חורה לזה לנו כ"י, וא"ת מה
 צכך לז"א כי ספקד י"ה ולא יל"ש גבר
 שומל אשה ר"ל כי מכל מנהג עשה
 מלצות לכשתמו ואם מתגלה צלימודו אז
 לא יל"ש מלצות קדוש, והטעם מחזן
 הכתוב כי חושבת ד' כל עושה אלה ר"ל
 אלא גאון כאמר [משלי ט"ז] חושבת ד'
 כל גבה לצ ודו"ק:

נוסח לשם יחוד שנהג המהבר החדוש בעד יושר דברי אמת זצ"ל לאמרו מודם עיבוד הקלף כתיבת סת"ם

(*) **דשי קב"ה** וכו' הכני ונתי עירות
 אלו סך פ' לתוך הקיד
 וסו"ס לעצד אוחס כדי לעשות מהס קלף
 כשר וראוי לכחוד עליו ס"ת לשם קדושת ס'
 חורה ושרעיה ולסם קדושת חפילין לכחוד
 עליו חפילין לשם קדושתם כמלחם ולסם
 קדושת שור צחיס של חפילין ולסם קדושת
 מחוחם לכחוד עליו מחוחם לשם קדושתם
 כאלוהם כמו שכלטווינו צחסיק מהש"ת
 לכחוד דברים אלו על קלפים המעוצדים

לשמו ולסם קדושתם ולסם קדושת שאר דברי
 קדושים הלכיים ציצוד לשמה לשם קדושת
 כמו נבילה וכילול וכדומ' לה ומה שזכרתי
 עליו ס"ת לשמה יחול וישרה עליו מעכשיו
 ולכשיוכחז עליו קדושת ס"ת, ומה שזכרתי
 עליו חפילין לשמן יחול וישרה עליו קדושת
 חפילין מעכשיו ולכשיוכחז עליו, ומה שזכרתי
 עליו מחוחם לשמן יחול וישרה עליו קדושת
 מחוחם מעכשיו ולכשיוכחז עליו וכן צער
 צחיס של חפילין וכן שאר קדושות כמו נבילה
 וכילול

(*) **בשרית** נטע טעמועים ס' כיס הול"ה הכז הגלון ערעור על טמס הקדוש הזה ובהה דמס
 פה חסובה לרובה מהכז הגלון הספיד מוה"ר אברהם שמואל האד"ק נודלחלו נוד
 הכהנים הקדוש נפולול וסנכל להעמיד האמת על עמודו ולהגדיל צדק לדין אמת דמעיקלה
 וסם כז כי גס הכז הגלון הכריף האמת מוה"ר משה' וט"סנר"ך, והכז הגלון מוטלילקלול
 עמוד לזמן לזמן וכל צנין הסו"ס נטע טעמועים נקצר עד היסוד ונמשה אברהם ס' ז' ס"ז
 כ' טממע מליס אמת מטרסם ש"כז נטע טעמועים חזר צו אח"כ ג"ה וי"ה מפי"ס להכז הקדוש
 צנל יושר דברי אמת יעו"ש:

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקלף לסת"ם נב

סכונה הגם צכל זה א"י משרש שיחתי
 שא"י כוחז על דעה וטוונת אכסי כסי
 ונחלל הסופר עם שקינולו איש מפי איש
 עד הלכה לעשה מסיני הן על אוחס
 סידועים שלריכין קדושת וסן אוחס שלריכין
 לקדשם על חכאי א"י מחנה צסם חכאיזם
 מעכשיו ולכשיוכחז צו שצחם סהס קדש
 א"י כוחז אוחס לשם קדושתם צכלוצלס
 שא"ס קדש רק חול גמור א"י אכסוד
 אוחס סהס לשם קדושת ס"ת וחכאיזם
 א"י מחנה ג"כ על אוחס שאכבה צעמח
 מעשה לקדשם לשם קדושתן שיחול וישרם
 עליהם קדושתן כמלחוח מעכשיו ולכשיוכחז
 צו ועל דעת וכוונה זו א"י מחסיל לכחוד
 ס"ת וגם זה א"י מחנה שצחם שאכערך
 ליקח מליחא חוח מעע דין כ"י ס"ת יצק
 מהרה י"ה מוחזר לי ואף לשנותו לדבר
 פרשום:

תשובה

צ"ה א' קדושים עשרה למצי מקלול צרלסין:

לארז סלצנת הסם ונשאל, עמח ס'
 צרכה ישא, צכחם ס' מקולול,
 גוויחו כחרשים מוחלל נטע טעמועי
 כדי וסו"ס, כיהו יד"ד נפשי ע"ה, הכז
 ס' אוחס' המופלג, סחרף וסכונ וצקי,
 מוסנחו קצ ונקי, מורג חרן חרש, טעמו
 טעם זקן וישים, סכס וסלס צמועלס
 ודעת, יחלן חוסים נוח לשמיס ואכסיס
 כו' מו"ה **שמואל נחום** כ"י האד"ק
 וואנילכא יע"א:

זה כחם מאל דברתי עם כחיר העמס
 צהיחטי צנווחא נקי' ליסינן ויעדסי
 אז לכחוד אל כחיר העמס כ"ן סשאלה
 אשר ככז הכצרחי עלי' מילין להכז סגלוח
 סחסי' מו"ס' **שלו"ם** כ"י האד"ק קאמינקא
 ויארטעו"ס י"ה, צכן סנה צחאי לעורר את
 האסבה אהצרו דער לצל יחזר לעשות
 סדכז כמולל ששחי אשר הצניחתי צס.
 וסכ"י

וכילול וכדומה לה, וחכאי זה א"י מחנה
 צהס שאין א"י מקדש אלא גוף סקלפים
 סרואים ומוללחים לכחוד עליהם ולעשות מהס
 דברים קדושים אלו סחי' וסאר קדושות, ואם
 ספסולת סנגר וסופל מהס ע"י מללכה
 סעיצוד עד ס"ס' קלף כשר וראוי לכחוד
 עליו כדינו וכמלוחותו אין א"י מקדש כלל
 וכלל רק י"ה חול מעש שאין צו קדושת
 כלל וכלל אפי' כ"ש רק חול גמור מעש
 ואף אחר שישה קלף כשר וראוי לכחוד
 מלי' לא יוקדשו רק גופי סקלפים שיוכחזו
 עליהם דברים קדושים לשם קדושה: או
 שישה מהס דברים קדושים לפי קדושתם
 וכל מה שלא י"ה ראוי ומוללח לדברים אלו
 סכזכרים לפי דעתו ורלו"י ולפי דעת ורלון
 מ' ס"ה צידו הן גוף סקלפון סשיי"ס גדולי'
 או קטרים לא יסול עליו קדושת כלל וי"ה
 מוחזר לשמחם, לכל דבר הרשות של חול כדבר
 חול מעש ואפי' מה ס"ס' ראוי ומוללח מקלפי'
 אלו לקדושות אלו א"י מחנה צהס חכאי
 שא"י מוחזר לי לשמחם לדבר
 סכשום לכשיולטערך לדבר לשמחם לפי לורך
 סזמן והשעה סלכיה לכך לפי' ורלו"י
 ולפי' ורלון מ' ס"ה צידו ועל אלו
 אופכים א"י מתיח עורות אלו לעצדס
 צקיד וויס ועל חכאים אלו א"י מקדשם
 וארעחא דכ"י חמות הקדושת סעליוכס
 סלסם וישרה עליהם: כל מה סרלוי לשכרות
 עליו וכל מללכה ועשיית העצוד מתחלחו
 ועד קופו י"ה לשם קדושות אלו וצחכאים
 אלו האמורים וי"ה טעם כו':

וזאת הנוסחא נהג לומר מודם כתיבת סת"ם

הריני כוחז ס"ת זו לשם קדושת ספר
 חורה מעס רצ"ו עליו סללס
 כמו שזכר סנורא צ"ה וצ"ש צחסיק וכל
 סשמות סקדושים שאכחוד צספר חורס זו
 אכסוד לשם קדושתם ואף כי צער אכ"י
 מליס ולא צינח אדם לי להצין עומק סוד

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקלף לסתים

והנני להלע הענין אך לא להזכיר כל חוקק המלכות רצם בדרך חדר שיש לי צום צים כי יארכו הדברים ביותר, אך לרשום מה שנוגע לבין הדין אשר מלאה ציה נכחא דסחירא להלדיק את הלדיק דמעיקרא, כיסו קדושה זקני הקדוש והטוהר **ר' משולם פייבוש** זללהיה זקני **זבריזא**, שכהג בענין הענין עור לקים צום האופן מחמת שם" קשה בעיניו צום שיש זלול כשכשאר עור וקלף עמה שכבר נחשבד לקים, וגם מהקלף הזה כבר החליל להשמוש ולכתוב עליו קים, רק שעיפ פדנז נשאר חסירות קטנות של קלף שפאריס, והקפידים משמשין צו צכל אשר חלוק נפסס, אם רולים כותבים צו תפילין או מחות, ואם גם לאלה לא יולל משמשין צו חול עומס, וכאשר צאמת לפי הלכה נוסר לעשות קן ואין צום משום הורד לקדושה קלה או לחול, כי הומס לאו מלחא וכמ"ש הטו"ז [חלק ארית] ק"י ירב עכ"פ על פי תנאי מחיר גם הצי"ה שס ישי"ש, אך זקני הקדוש היל זללהיה שפס לדעת הלכות שוממיר צד, ולהיות שמהקלף הזה החליל להשמוש צו לקים, אם יורד מלאה חלק קלף לכתוב עליו דבר אחר, הוי הורד מקדושה, עיב נתן עליו לנפשו וסחנה צחלח העיבוד צום האופן, שום שיכתב עליו קים יחי" ונוצד מעכשיו לשם קים, ומה שלא יוכתב עליו קים איס מעבוד מעכשיו לשם קים כלל, רק אם תפילין או מחות יוכתב עליו, איס יהא מעבוד מעכשיו לשם מה שיהי אחיב ואם חל עומס עשה מחנה, איס יהא מעכשיו לשם חול, ואח"כ הולת אם הצח"וקת שצורר הרב הגדול דקיק צועשאלטס צעהמ"ס קי נטע שעשועים בדרך שהים תמיד צין כח הפקידים וסלומדים, ואולם יש ת"י נציית ערות כדה, שאח"כ סוקרנ המשפט לפני הרב הגאון מו"ר **ארי' ליבוש** דקיק חליתשוסק זללהיה, וכברע להלכה

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקלף לסתים

נמצא כן, וגם סקופרים נקיק קאלימייח ונקיק היסאלטין שאלתי צפירוש, וכלס פה אחד שמהנים גם עד היום צענין העיבוד להסכות כאשר החנה איז הקדוש זללהיה, ואם ח"י יש מקום לדברי הרב צועשאלטס ואפי' אפס קלהא איך מלאה ידיו ורגליו סלל כללו מניחם תפילין סכנה צוע"י עיבוד כזה, וכל קים הקדושות כלס קן נעשו, חלילה לוור כדברי המערער ולא כיוצא [צו] אף לפסק מלהתכבב לזחלילה כך, הכי כללו מוצרים על סדיענד כמה צרכות, צפרע על התאורות הגדולים אח"כ שסס שהצרכי לנעלה חלילה ולהסחר אחריה, עיב עוטל עלינו להפס צמיש צניחות למלא דק יסכון אור ולסחחמן צהפקת מענה מכל הגדולים וכלס יסכיו פה אחד להלדיק, את הלדיק דמעיקרא :

ועתה סכני מצחיק בקולור דברי הנטע שעשועים וכל ראיותיה, מחמת סכחיר הגיד לי שאין ת"י ספר הניל, סורק דצרו לאסור אף דייענד צום משום דהיינו דינא דשני לבין שאכי עתיד להפריש דאין צריה צדאורייתא, ולכחא דסחירא לא מלא רק מה שיש לכאורה סכח להסיר דייענד עעס ספק ספקא, ויש שני פנים ללד הקים צום, הסן האחד, שמה לא צעי עיבוד לשמה כדעת רש"י ומד משה גאון זללהיה, ואח"כ צענין עיבוד לשמה שמה רק מדצנק, ומדאורייתא לא צעי כלל עיבוד לשמה, כמו שמסופק המדכי אם העיבוד לשמה הוי דאורייתא או דרבנן, ונדצנק יש צריה, זה הסן סותר צקי נטע שעשועים על כן, דהרי אין רק ספק אחד צל חורה, ומה ישיעט מה שיש עוד ספק שמה ל"ך עיבוד לשמה מדצנק, מ"ע איקורא דאורייתא להיכן אול ורומה למש זשי"ן [זי"ד] צקי" קי"ו צי" דס צלים ונקי' פצ וצקי' קי' צספק אם מלא דגים עמאים עם סטורים, גם עוד

סותר צספר נטע שעשועים כי סנה צספים עבודה הגרסוי קי' קים הצי"ה צסס המדכי סקופק אם העיבוד לשמה הוי מדק סורס או מדצנק, וארי צרמצי"ן צקי' העלמות סיק דסיכה כחצ דמאן דצעי עיבוד לשמה צקים קול מדצנקין כחצו לכס לשס מוצחכס, וכ"כ צחידסי המוצין פק נגמר הדין וכ"כ צחידסי הרצי"ה פק סכונן לפס דעת סרי"ף כן, ומה נשע דסוי דאורייתא, ואין ספק של המדכי מלא מדי ודאי צהרמצי"ן וסרשצי"ה, הסן שפי צענין הקים, מ"ס דנוף דין צריה הוי ספק אי יש צריה או אין צריה, וכמ"ש ציה שמואל קי' קליא עעס הדין דכחצ לצי"ה שארלה אגרי הוי ספקנ, מ"ס ספק אי יש צריה או אין צריה ודאורייתא ספק למומדא, וא"כ יש ספק שמה לא צענין כלל עיבוד לשמה כדעת רש"י ורי"ו גאון, ואח"כ דצעי עיבוד לשמה שמה יש צריה אף צל חורה, זה ק"ס נכונה מכל לר, אך גם זה לא כון צעניו, דלא יסכן ללדק דעת רש"י ורי"ו גאון לפסק כלל, מחמת סכל צי דורר נחלקו עליו ואין צס ספק כלל, עוד כחצ הנטע שעשועים שס להסחיר אפי' למאן דסוקר יש צריה צעלמח סכל לא מהני מ"ס דצעי שיהא מוצר צענת כחיה, כמ"ש סחוס' צניין רי"פ כל הגע צדים לאיה שארלה, וכחצ שס סכני יסועי צסצי"ה זה דלדרי סחסי חלו לאו דוקא צי גט אמרינן כן, חלל גצ צכל מקום דצנין לשום כמו גצי זצמים וכדומה ופי"ן גם צנרון דין אף ד"ס צריה צכל מקום, כאן צעי שיהא מוצר צענת העיבוד לשמה, וצנין ססות עבודה הגרסוי היל הש"צ סנטע שעשועים סלל כחצ שס רק כסמענד צלשן זה שחומר לקים ולתפילין וסמעין צי"ש צדי צריה ימלא שס לדין להסיר צום, ואולם צענדל דיק שליט אומר צלשן זה סוי מ"ס דינא דשני לבין וכו', עיב סורק דצרי סנטע שעשועים

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד ההלף לסת"ם

(ז) ואולם ראה זה מלחמי נספר מר מנדים לאחיה ס"י ליד ס"ק י"ב כתב ח"ל ולפי עיבוד לשונה בסיס חפילין ומחוזות הוא דרבנן לא מסיים, וכן כראה ומחשבות המנצים זל לחבדי לורל פ"א מה חפילין צבאק משנה סס עכ"ל וגם ראית הפרי מנדים מוכרחת מאד דהכי מנצים מסיב שס ע"פ סנרל, ומ"י מעמל ומחה לא צני עיבוד לשונה ומחן ריוח והפרש בין ספר חורס וחפילין למחזה והרי אס כמל דהוי מן החורס ח"ל לסנרל לחלק מסיס למחזה סר בסיס סר מסיס מפסוק שמציא מנציץ ומחזה לא כתב קרל, הרי מוכרח לעיבוד לשנה אף בסיס הוי מדרבנן:

(ח) גם ראיתי לאחד מנודלי דוריס שחיצר הגסות הנקראים טעם המלך על ספר שער המלך צה"י גירסין [פיג] הלכה י"ה, שס מציא רח"י דהא דעכוס אדעמח דכפשי עניד פירוש מנעס ודלי ולא מנעס ספק, דהרי מנצים כתב צה"י חפילין [פיג] הלכה י"ה, גול של סיס או ק"ף של חפילין לר"ך לניד לשון וכו' אס עיבדו הכותי פסולין ואף שאמנו לו לעבדן לשון פסולין שהכותי אדעמח דכפשי עניד וכו', ואי אמר דהוי סקן אמאי פסול דיעבד, הא נוק ערן הלוד לעבד לשונם לא הלכה לשנה מסיי סר וע"י צה"י צלכות קטבות [בסופו נספר העתים] מלד דאס אין ס"ת אחרת אף אס ידעין ודלי שלל נהצד העור לשון כסר, וא"כ הוי רק ספקא דרבנן, אעכ"ל ראדעמח דכפשי עניד פירוש מנעס ודלי ולא ספק עכ"ד שס, הרי דעתו מנוארת ג"כ דהוי רק מדרבנן אף בסיס וראיתו ג"כ נכונה מהרא"ש, הרי בעל פרי מנדים ובעל סמחנר ספר טעם המלך לנו לניינס סקוברים צפשינות דדן עיבד לשנה אף בסיס הוי רק דרבנן וראיתם ג"כ נכונה, וגם מהמלדכי נחל דעתו נועה לזה ומהרענן אף

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד ההלף לסת"ם נה

אין סכרע כותש לעיל, איכ מור הרין דרבנן יס צריה:

(ט) ואולם עדין קשה על סמנכג לכחילה כן, כיון דמאי דמדרבנן יס צריה הוי מנעס ספק, ולכחילה אין עושין ספקא דרבנן צידים וכמ"ש סמנ"ל בכלל ס"ס, אמנם כ"ן דליכא ס"ס והוי לדין דרבנן מודה סמנ"י דלא כתב רק דאקור לגרוס ס"ס צל מנעס וספק אחד דרבנן, אצל צני ספיקות דרבנן כראה דמותר לגרוס צידים לכחילה, דהוי כוונ דברוסה צקוף ס"י כ"ז סכתב סק"ד דמותר לגרוס ציד"ל לכחילה ס"ס מנחמ ש"ס לדין, ונכ"ד דהוי דרבנן הוי ס"ס גופה לדין כמו צל תורה ס"ס עס עוד לדין, ועוד סק"ד לדין יס גס צוס חן הספק ספיקא דהוי דעת ישי"ש דמאי דק"ל דרבנן יס צריה ודלדורייחא דמאי דק"ל צריה הוי מנעס ודלי ולא ספק ע"י אין צריה הוי מנעס ודלי, א"כ סק"ד שס ציה שמואל ס"י קליא ס"ק ד' סציא שס דברי ישי"ש צזה, וא"כ לדין אין אנו גורמין לספק דרבנן צידים, כי סהיח סול מנעס ודלי ד"ס צריה ומה לו לר גדול ומס כסי דה"ש לא ס"ל כה"ש"ש צוס מ"י עכ"פ יס לו נאמן צקדושים לענין לדין לגרוס צוס אף לכחילה, וכלל זס דעת סרלי"ש וסרלי"ד בכל ספק דרבנן דמותר לגרוס לכחילה צידים, עיין צמנן אצרהס ס"י פיג ג' ופריג"ש מנחל בעוד דעת כל אחד על כוון:

(י) ונראה לפעניד לסציא רח"י לדין דמותר לגרוס צריה דרבנן לכחילה צידים, דהנס ב"ס שער סמנ"ל מוקשם על מנצים שספק צה"י ידע פ"צ היט ח"ל סעמוד על סמנ"ל מנעס ידע צקנה סעציעים לר"ך שירשום ויאוור מכלן ועד כלן איכ טעל ואס לא רשס לא יעול עכ"ל וסול מנעס צמ"י צילה דף ליד ע"ד ופרש"י שס וכן סריע מנעטורס דהעעס מנעס דאין צריה, וסריע צכת

ג"כ שס וסלכס כחכמים, וסקשה ע"י צשער סמנ"ל הא דרבנן ק"ל יס צריה, וכתב דנשלח על מנצים יס לחן דמנצים מנעס טעמל דמנצים לא מנעס צריה רק מנעס דליחא מעטלול וסציק וכו' וכמ"ש צנוי טעמל דצית סלל צמ"י צילה דף ידע ע"ש, אצל על סריע שומעס סעעס מנעס צריה וסעפ"כ כתב וסלכס כחכמים קשה כ"ל, וכתב עוד לחן לכאורה מנעס דמנעס צלנ"ח דליא צו יעקב ורבנן צדדים ר"פ סחופין, צשוחסין שדדו סכאס זס מה ד"ש כ"ד חלוקה גס רצ"י מודה אקורים כ"א לסחממח אף דרצ"י סניר יס צריה אעפ"כ אקור כותש ספוסקים כיון דצידו לחלק למה יגרוס צידים צריה, וא"כ כי היכי דלרצ"י דקודר אף דלדורייחא יס צריה אקור לגרוס צריה לכחילה צידים, כן לדין דק"ל דרבנן יס צריה אקור לגרוס צידים לכחילה, ולפי"ז גס מנצים יכול לפרש מנעס מנעס צריה, ומ"ש מנצים צלשונ וסס לא רשס לא יעול, כיון דכל מנעס דאקור לגרוס צידים לכחילה למה יאקור דריעבד גס ע"י נוכל לומר דגורו אעו שלל יצא לעשות כן לכחילה, וגם יס קלח הוכחה לסרנצים לאקור אף דריעבד מלשון סמנ"ל, סכתב וסכ"א עד שירשום, ולא קאמר לר"ך שירשום, שמוצ מלשון זס דל"ף דריעבד לא יעול אס לא רשס, אמנם לא מלחא לחן כן, דהרי מוכח להדיא מדברי סג"י צילה דף ידע סג"ל דמותר לגרוס צידים דין צריה דרבנן לכחילה, דפריך שס וצ"ס ליל למייר זס חס איכ טעל ל"ח מכלן איכ טעל למייר, וכ"כ צ"ה ליל צריה וסחנן סמח צצ"ס ולו פחחים סרצס וכו', ואס מאור דכו"י דלרצ"י אקור לגרוס צריה צידים דלדורייחא כן לדין אקור לגרוס דרבנן דין צריה, איכ מלי פריך דלעל ציה ס"ל צממח יס צריה וסעפ"כ הל"כו ש"אמר זס וסס

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקקף לסתים

אכי מוטל משום דלכתחלה לא יגרסו
 זידים דין זריהם, איז סדנר פשוט דדוקא
 בדאורייתא סדין כן לראצ'י, אזל דרעכנ
 כיון דיש זריה מותר אף לכתחלה לגרום
 זידים עכ"ד השער סמלך פ"ג מה' גרושין
 היר, והסמל מוכח דגם לדין דסקקין יס
 זריה דרעכנ מעטס ספק, גיכ מותר
 לגרום זידים לכתחלה, דאליכ קשה לזרי
 שעה"מ, דעל סמוצ'ים לא קשה קושי'הו,
 דהרמז'ים מפרש סמוצ'ים ומוס' דלמא מעלעט
 ועצק וכו' ע"ב צאמא לא קשה דלמא
 גס דרעכנ אס לא רשס לא יעול, משא"כ
 להרע"צ שפי' סמוצ'ים ומוס' זריה עליו
 סקוצ קושי'הו השעה"מ לזס כתז והלכה
 כחכמים, ואיכ שפיר כוכל לחרן דלשדע"צ
 צאמא איך אקור להלכה רק, לכתחלה ומוס'
 דאקור לגרום ספק דרעכנ של זריה
 זידים, אזל דרעכנ אס לא רשס, צאמא
 לא חכר צמסנה דלא יעול, רק דהשעה"מ
 הוי דסיק ומוק' גס דעת הרמז'ים דאקור
 ומוס' איקור גורם זריה זידים לפי' ההוס
 אומא שלו ע"כ המליא הובחה אליצא
 דהרמז'ים איך המליא הדין לפי' דאקור
 אף דרעכנ, וזאת המליא שעה"מ לייסד
 כל מוס' דלשער, והוכיח מלשון עד שירשום
 דאקור אף דרעכנ דלמא לא אמוז לשון
 לריך שירשום, אילס אס אכחו נפרש
 דעת הרע"צ דאינו אקור לריד"י דרעכנ
 אס לא רשס, זריא שאין עדקדוק לשון
 דעד שירשום שצמח"י מוקוס להקשות
 קושי'הו, כי מלשון הוס אינו זכרי' דייקא
 על האיקור דרעכנ, רק דרי לט לקצול
 דקדוק זה ליצן חירון לפי מוס' השטא,
 ולא להקשות מוס' אס לא כאקור דרעכנ
 ואיכ לא יקשה מה דהגוי פריך דף י"ז
 דזרי זיס אהרדי צחק דסמנת צזית וכו'
 דשס אף דהנומאס סמס אינו רק בזירה
 סכמים כוונ שפרש"י שס אינו עיקרו הוי
 דאורייתא עלד משה"ל על המוס', והרי כתבו
 סמוק' בערוצין דף ל"ז ע"כ דים מאן האי

יא) ועבשיו אבאר לפענ"ד מה שר"ל

שמועלס לא דמי דין זס
 לדין זריה ואין צוה שייכות לריי זריה
 כלל. דסנה הרעז'ים פ"ט מוטע רנעי כתז
 חיל הלנוצין מניחין אס המעשת צמנת
 שמועלס ואומרים כל סללקט וכו' שסרי
 אי אפשר לפדוחס צמוצור וכו'. והקסס
 סכיו צסס חסוצה להרמז'ין אס עיכ כל
 סללקט דוקא קאמר הרמז'ים דאי אומת
 דלאו דוקא ור"ל כל המעללקט אס כתז
 סרמז'ים שסרי איך לפדוחס צמוצור וכו'
 דכל סללקט דוקא קאמר קסס אס הוי
 דזר שאינו צרשוחו. גס הלחיו פ"ד עס'
 גכזה הקסס על הרמז'ים דעמוע מוטע
 שסרי איך לפדות צמוצור דוס כחינה
 טעס למא אינס אומרים כל המעללקט
 וקסס צללים איך לומר כל סמועללקט
 מוטעס דאין זריה, ומה שחירן סלמיע
 דה"י יכול לפדות כל סכרס, לא אחי
 שפיר לפי חירן שרי שחירלו סמוק'
 צמוצוס דף ס"ע דים כל סללקט יעו"ש
 והנה

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקקף לסתים נ

והנה צביע מחזק על קושי'הו סריל דהרמז'ים
 סודר דיכול לחלל דזר שאיני צרשוחו.
 ודברים אלו נוצעים מדברי סמוק' צמוצוס
 דף ס"ס ע"כ דים הוס דאמר סקסס
 צקוף סדנור, למא לא יוכל לחלל שלל
 מדעתו אס זכין לאדס שלל צפניו ומוס'
 סדמיון סמוצ'ים אקדס לסילול, דסא דמזעיא
 לן צדריס סמורס מוטעל על של סדנור
 לריך. דעת צעלים אס לא, סמס דלמא
 יקסא ל"י לאינס דליצנד מלום צמוצורי
 אכל סכא וכו' וסכיו צחינה ועפי' סס
 דזרי סכיו כאן. ואולם סנרס זז סכחו
 סמוק' לאו צמסלע הוס דצקידוטין דף
 וי' עיך כתז צסס סריא דלא שייך צזה
 זכין לאדס שלל צפניו ומוס' דזכ' מוטעס
 סליחות, וכיון דהזולכים עלמס לא מלי
 עברי סהרי עדיין אינו סלהס, שווי"סו
 מוי לא מלי טזיד אומס סכיו מחזק שפיר
 צזה לפי שטחו דהרמז'ים, דהוס סודר צע"כ
 דזכ"י לאו מוטעס סליחות וכו"ש סה"מ
 פכ"ט מה' מוכיח יעו"ש, אף לפלס יסעז
 למא לא סזיא הרמז'ים פ"ה מה' שמועלס
 אס מוקר פירות שצעי'הו לעי'הו יאמר וכו'
 מוטללן וכו' כוונ שחכר צקוכה דף ל"ט
 עיך, שוז ראי' צכפות סמוריס סס מוקסס
 כן על סכיו וסכיו צל"ע.
יב) ואולם צלל זס מוכוח נפלח"י
 על חירולו של סכיו דהרי
 עיקר סר"י ססצי'הו סמוק' לחלל שלל
 מדעתו של סדנור מוטעס זכין לאדס וכו'
 ממוצ'ים מוטעל על של סדנור צלל דעתו.
 וסודה פטר סמוק' של סדנור ג"כ יס ראי'
 לזה וכו"ש הרעז'ים, אלל כי' צמוצורו.
 סנה כל סרליות איך דוויץ לכאן דמורס
 מוטעל על של סדנור איך סכוח של סדנור
 נגור מיד, דסיי' ספל חיק' סמוצ'ים
 סזה מורס, וכן צפדיון פטר סמוק' של סדנור
 חל הפדיון חיק', משא"כ כאן סמוצ'ים כל
 סללקט דהפירות צזה כו"ש סמוק' דים
 כל סללקט שצריח המעוה צמד שלל ס"י

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקלף לסתים

מאליך אלי התנה בזה חס תלא חס
לא תלא בפחה דהם תנאי דבר אחר
שעמיד להחזיר דודאי או תלא או לא.
זה לא שייך דין צריכה, דאליכ לא תמלא
תנאי צעולם שלא תכניסוהו לדין צריכה,
אלא עיך דזה כלל גדול דין דבר שאינו
אלא תנאי דבר אחר, שעמיד להחזיר
דודאי תנאי בופא סן או לא, אין זה
שייכות לדין צריכה כלל:

(יג) עוד מציא טע בקלסיה צטס הישיש
לפי דברים אלו גם דין חס
זה חס למחר ערובי למחר וכו' דגיכ
מדין צריכה קא אחיך עלם צצילס ל"ח
ובשינוי, אזי לפי הכלל הסבר אלו התנה
חס זה חס למחר ערובי למחר ואם
לא לא, דודאי שאינו כונע לדין צריכה,
כי צום הי' עמיד להחזיר משה ראשונה
דודאי מה שהתנה או לאו או הן, רק
בזה התנה חס זה חס למחר ערובי
למחר ואם למעבר ערובי למעבר צצזה
התנה על שני דברים, וצזה לא הי' עמיד
להחזיר דודאי משה ראשונה צמה שהתנה
דעמא לא יצא סחבה כלל, אזי צום אין
צריכה, והנה צומי פ' מטיילין טע דפריך
מיש ללאן ולכאן דלא דאין צריכה, ומחר
ומעבר נמי אין צריכה וא"ר יוהנן וכבר
זה חס, וכחצו החס' טס ד"ה והיון
דלמחר ומעבר לאו דוקא אלא הי' למחר
למחר או למעבר למחר נמי אין צריכה
דעמא לא יח מוקדו. והנה לפי פ'
זה שכתבו סחוקי אי מה שהלך ריח
למחר וכבר זה חס ואם לאו אין צריכה
אף שהתנאי צום הי' עמיד להחזיר דודאי
משה ראשונה סן או לא, צע"כ לריכין
אנו למוד דריח דנשי לאי שמיא סובר
גם דבר שיתחבר דודאי גיכ אין צריכה
וכפי הקוגיא דגיטין שערות עיז שירלה
אצא לדין צריכה ולפי הלכה עם כלל
כריל המקור צידו צאמח לא קי"ל הכי,
כן הציא קלסיה טס צי"ש:

(יד) ועכשיו פשיטא דין הציצה

שאינו כונע כלל לדין
צריכה, דהא לענין קי"ת אין טס עיבוד עם
סחוק מומי מועיל לכתיבה קי"ת רק מה
שמועצד לשם קי"ת, ואם מועצד לשם תפילין
או שאר דברים מו' לענין כתיבה קי"ת
כמו חול, דהא מקור לכחצו קי"ת עליו.
כמלא מה שהתנה לענין כתיבה קי"ת אין
לך רק תנאי דבר אחר חס יכתוב עליו
קי"ת

תשובה בענין נוסח לשם יחוד לעיבוד הקלף לסתים נח

קי"ת אזי מועצד מועציו [לשם קי"ת, ואם
לא יכתוב עליו קי"ת] ויהי מה שישי' לו
ישי' תפילין או חול הכל הם חול לענין
זה ואין רק תנאי אחד או שכתוב קי"ת
או לאו ויהי מה שישי' הכל הוי חול או
אינו מועצד מועציו לשם קי"ת מה הי'
עמיד להחזיר משה ראשונה דודאי הן
או לאו או שכתוב קי"ת או לאו, דהא
רק עיז הי' תנאי והוי מומי כמו צאשה
אחת חס תלא בפחה חס לא דצזה כתב
הישי' דאינו תנאי דין צריכה וכריל, וכן
באן דהא אין כונחו לחלק צין הקלפים
חס זה או זה כיון שכלו ראוי לכתיבה
קי"ת, איכ אין ינו מה להחזיר עיז ורק
עלי הכל אין רק תנאי אחד חס יכתוב
עליו קי"ת חס לאו חס יצור דודאי
משה ראשונה, וכן דרך זה נוכל לילך
דאם אינו שכתב מוסחית קלף אחת
תפילין גיכ לא הי' צום תנאי רק דבר
אחד סן או לאו, דהא על אופן הלך תנאי
שהי' צו מועצד לשם קי"ת אין לך עליו
טס גרשן לענין תפילין, כי קלף המועצד
לסי' מוכשר לכחצו עליו תפילין, ואיכ
אין לך צום לך גריעותא, רק מומי שהתנה
גם אופן עיבוד לקדושה קלס מועציו
שעל זה הי' מקור לכחצו תפילין כגון
המועצד לשם מחרת וצום גיכ כל מה
סחוק לתפילין הקל מומי הוי לענין תפילין
כמו חול מומי, ואין לך רק תנאי אחד
חס יכתוב עליו תפילין או לא, ויהי מה
שישי' הכל הוי חול אזי חס יכתוב תפילין
מועצד לשם תפילין ואם חול אינו מועצד
לתפילין, מה חאמר הא התנה גם על
מחרת, הא גם זה הוי לענין תפילין חול
וכריל, ואם האמר הרי התנה גם על
קי"ת, הא זה אינו מומי לך דצציל זה
כשר לכחצו עליו תפילין וכריל, ואיכ לעולם
אין לנו רק תנאי דבר אחר שעתיד
להחזיר דודאי משה ראשונה, וצום אין
שייכות לדין צריכה כלל וכריל:

(ב) ועתה אפיק מה שכתבתי צי"ש מכתבי

הק' אברהם שמואל
בהרב מ' משולם פייביש הלוי וצלה